



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 15/2026-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Jánom Ondášom, advokátom, Kukuričná 1, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/138/2021-992 z 18. apríla 2023 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 a súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu v civilnom spore. Proti tomuto rozsudku podala dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol ústavnou sťažnosťou nenamietaným uznesením.

#### II.

2. Okresný súd rozsudkom z roku 2017 vyhovel žalobe sťažovateľky z roku 2009 a žalovanému družstvu uložil, aby s ňou uzavrelo zmluvu o prevode bytu. Na odvolanie žalovaného krajský súd rozsudok okresného súdu ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom zmenil a žalobu zamietol. Nesporné bolo, že sťažovateľka v roku 1992 bola členkou družstva a nájomcom bytu, pričom vyplnila a žalovanému doručila ním pripravenú listinu zmluvy o budúcej zmluve. Krajský súd však po doplnení dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala, že by o prevod bytu požiadala podľa § 24 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov, podľa ktorého členovia bytových družstiev mohli do pol roka od účinnosti tohto zákona vyzvať družstvo na uzavretie zmluvy o bezplatnom prevode vlastníctva bytu s tým, že uplynutím tejto lehoty toto právo zaniká.

3. Krajský súd pritom vychádzal z výpovede dvoch svedkýň, bývalých zamestnankýň družstva, ktoré uviedli, že formuláre žiadostí o prevod bytu družstvo vhadzovalo do schránok všetkých bytov a následne vlastníkom bytov do schránok vhadzovalo aj formulár zmluvy o budúcej zmluve bez ohľadu na to, či člen družstva o prevod požiadal a či vôbec naň mal nárok. Obe svedkyne uviedli, že túto zmluvu družstvo nemienilo uzavrieť a ani ju s nikým neuzavrelo, lebo táto listina plnila iba funkciu dotazníka na aktualizáciu údajov členov družstva. Podľa krajského súdu tak sťažovateľka nepreukázala, že by o prevod bytu požiadala, a nemožno k tomu dospieť ani na základe toho, že podpísala zmluvu o budúcej zmluve, keďže táto bola vhadzovaná do schránok všetkých nájomcov bez rozlíšenia, či mali nárok na prevod bytu. Krajský súd okrem toho uviedol, že sťažovateľka neskôr mohla byť nadobudnúť podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „bytový zákon“), no k tomu pre spory sťažovateľky a družstva nedošlo.

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktoré bolo odmietnuté ústavnou sťažnosťou nenamietaným uznesením najvyššieho súdu. Námietku sťažovateľky podľa § 420 písm. e) CSP o tom, že krajský súd rozhodol v nesprávnom zložení, považoval najvyšší súd za neopodstatnenú, keďže krajský súd postupoval správne, keď pri neprítomnosti pôvodne určeného sudcu využil zastupujúceho člena senátu. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil námietku podľa § 420 písm. f) CSP o nedostatočnom vyhodnotení výsluchu svedkýň a toho, že sťažovateľka svoj nárok odôvodňovala aj bytovým zákonom. Uzavrel, že nedošlo k extrémnemu nesúladu medzi skutkovými závermi a vykonanými dôkazmi. K druhej námietke uviedol, že ide o právnu otázku, a nie o otázku procesného postupu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 CSP sťažovateľka odôvodnila odklonom od rozhodnutia najvyššieho súdu a sformulovala otázky, (i) či formulár žalovaného o zmluve o budúcej zmluve je žiadosťou o prevod bytu a (ii) či možno podať žalobu o nahradenie prejavu vôle ohľadne povinnosti previesť byt bez predchádzajúcej žiadosti o prevod bytu. Tieto otázky najvyšší súd označil ako neprípustné, keďže neboli rozhodujúce pre posúdenie dôvodnosti žaloby sťažovateľky.

### III.

5. Podľa sťažovateľky právomoc ústavného súdu je daná, keďže proti namietanému rozsudku krajského súdu podala dovolanie, ktoré bolo odmietnuté nenamietaným uznesením najvyššieho súdu. Zdôrazňuje, že jej ústavná sťažnosť je podaná v lehote, keďže táto začala plynúť dňom doručenia uznesenia najvyššieho súdu. Následne pod titulom „*Zhrnutie skutkového stavu*“ opisuje priebeh jej sporu a kritizuje závery uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí jej dovolania. Namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu rozsudkom krajského súdu odôvodňuje rovnakými skutočnosťami ako v dovolaní. Popritom ústavný súd žiada o preverenie zákonnosti zmeny zloženia senátu najvyššieho súdu. Následne spochybňuje úradný záznam okresného súdu z roku 2017 a z neho vyvodzuje, že v spise chýbajú listiny. Pritom je presvedčená, že chýba aj originál jej žiadosti o prevod bytu. Uzaviera, že v súdnom spise chýbajú štyri listy s dôkaznými prostriedkami, s ktorými sa nemohol oboznámiť krajský a najvyšší súd. Porušenie ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie sťažovateľka vyvodzuje z toho, že krajský súd sa napriek tomu, že to uviedla, nezaoberal použitím bytového zákona.

#### IV.

6. O porušení ústavných práv sťažovateľky ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajského súdu bol na jej dovolanie príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozsudku krajského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Sťažovateľka porušenie ústavných práv identifikuje v rozhodnutí krajského súdu, pričom časť svojich námietok použila v dovolaní (zloženie senátu krajského súdu, nepoužitie bytového zákona). S týmito námietkami sa najvyšší súd vysporiadal, a preto sa v tejto časti ústavná sťažnosť týka vecí, o ktorej bol podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Oproti dovolaniu sťažovateľka namieta i to, že krajský súd sa pri rozhodovaní nemohol oboznámiť s listinami, o ktorých vyjadruje presvedčenie, že sa v súdnom spise skôr nachádzali. K tomu treba uviesť, že túto námietku nesprávneho procesného postupu okresného súdu sťažovateľka mohla využiť či už v odvolaní, alebo následne v dovolaní z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. To však neurobila, a preto v tejto časti svojej ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyčerpala právne prostriedky, ktoré jej zákon priznáva na ochranu jej základných práv.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 15. januára 2026**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**